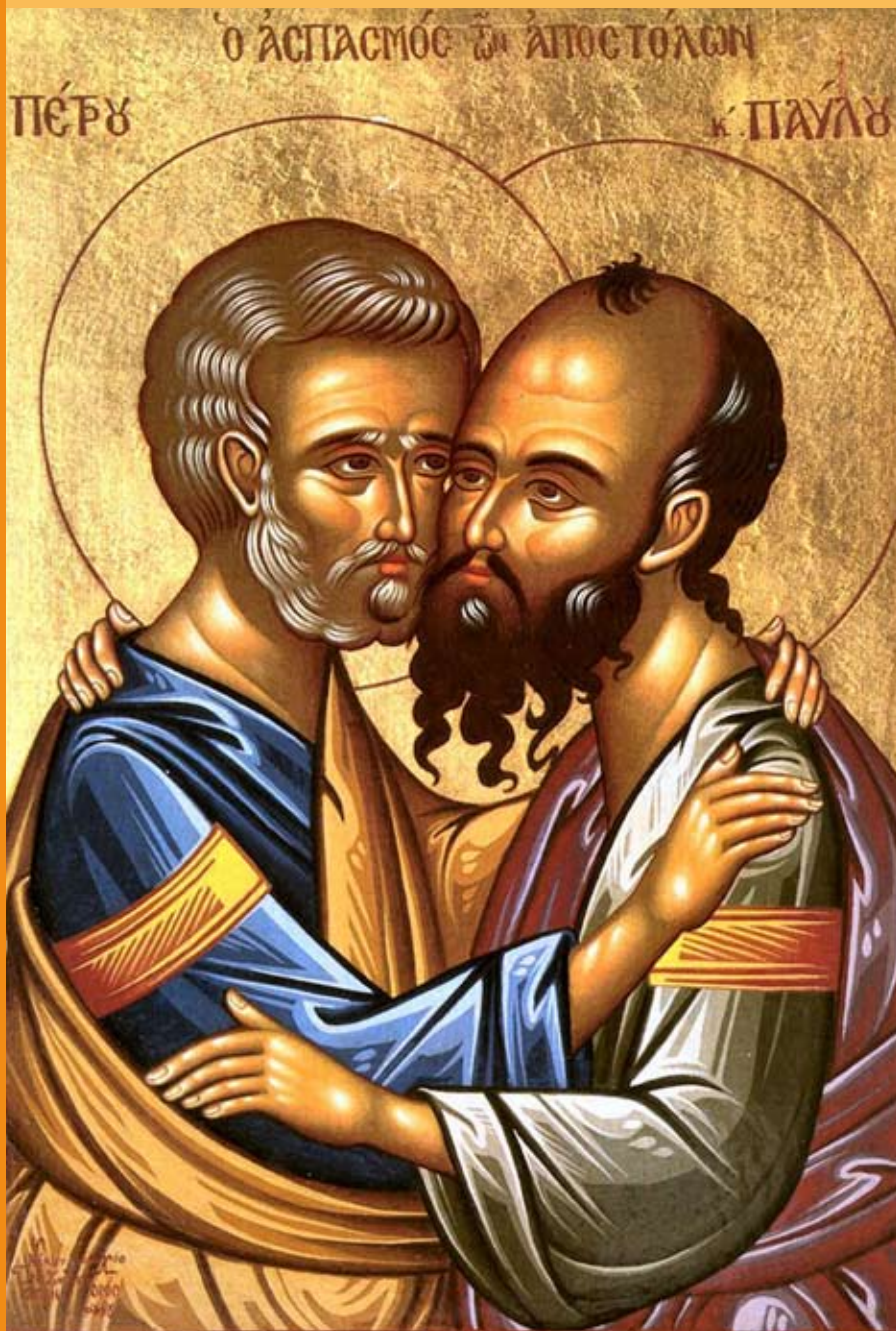

305

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ČERVEN 2018

Drazí farníci a milí čtenáři.

Měsíc červen je již v podstatě pravidelně dobou, kdy se udělují kněžská svěcení. Je to jedna ze sedmi svátostí, a přesto má v jejich hierarchii mimořádný význam a postavení. Proto bych se u ní rád krátce zastavil v úvodním slově tohoto měsíce. Již jsme si skoro navykli říkat a slyšet postesky, že máme málo kněží a že jich stále ubývá a je málo těch, kteří jsou ochotni se na tuto cestu vydat. V naší zemi toto prožíváme velmi citelně a bolestně, a proto se znovu a znovu konají různé semináře a setkání, na kterých se dotyční snaží nalézt odpověď na otázku, proč tomu tak je, a hledají řešení, která by mohla nastartovat určitou změnu. Konají se rozbory, zamyšlení a studie, co a jak by se mohlo nebo mělo změnit a jak oslovit mladé muže, aby následovali Ježíše Krista v tomto povolání. V této souvislosti jsem si vzpomněl na snad nejnámějšího svatého faráře sv. Jana Maria Vianneye, který pronesl mnoho jině i velice silná slova o kněžství a kněži jako takovém. Rád bych zde z nich některá citoval, protože nám mohou pomoci lépe pochopit podstatu této svátosti a možná si i znovu více uvědomit její důležitost a potřebnost pro náš každodenní život s Bohem. Sv. Jan M. Vianney řekl: „Bohu je kněz vším. Kněžství je láskou Srdce Ježíšova. Když se chce uskodit náboženství, začíná se útokem na kněze, protože kde chybí kněz, tam není eucharistická oběť, a kde není oběť, tam neexistuje náboženství.“ O druhém pátku tohoto měsíce si budeme připomínat slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, po které vždy hned následuje památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Dvě srdce naplněné přemírou lásky k člověku, která se bezmezně vydává a obětuje, aby člověk byl zachráněn a spasen. Jakým způsobem projevuje Bůh skrze kněze svoji lásku k člověku? Dává se mu skrze jeho slova, ruce, skrze jeho celé bytí, aby zprostředkoval to, co nemůže dát nikdo jiný, aby kladl Boha do srdce každého člověka. „Kněz sám sebe a své poslání přiměřeně pochopí až v nebi. Kdybychom to pochopili už zde na zemi, zemřeli bychom bázní Boží a láskou. Ostatní Boží dobrodiní by nám nebyla k užítku a neprospěla by nám, kdybychom neměli kněze. Co by vám prospěl dům plný zlata, kdybyste neměli nikoho, kdo by vám otevřel k pokladu dveře? Kněz má klíč k nebeským pokladům. On otvírá dveře, on je tím hospodářem dobrého Boha. Správcem jeho statků“, kázal sv. Jan M. Vianney. Možná, že právě nedostatečné uvědomění si podstaty a významu kněžského povolání je jednou z příčin jejich nedostatečného počtu. Zvláště v našem hlavním městě si vždy nějakého kněze najdeme, a proto se nás tento nedostatek tak bytostně netýká, a nepociťujeme tak bolestně nemožnost přistupovat ke svátostem, které jsou pro nás životně důležité. Prostě jsme zajištěni a ostatní se nás až tak netýká. Podstata kněžství není ve vytváření super duchovních aktivit, ani v pronášení exkluzivních kázání nebo vymyšlení a zabezpečování sociálních projektů pro núzné a potřebné. To všechno může konat někdo jiný, laik, protože to nejsou úkony vycházející ze svěcení, které kněz přijímá. Co je tedy bytostnou podstatou kněze? Žít, jednat a pracovat jako Ježíš Kristus. V obřadu kněžského svěcení říká biskup kandidátovi kněžství: „Přijmi dary věřících k slavení eucharistie. Buď si vědom toho, co budeš konat, a také podle toho žij; svůj život připodobňuj tajemství Kristova kříže.“ Kněz je nazýván alter Christus nebo ikona Christi. Dva výrazy, které odkazují na to samé a zdůrazňují důvod jeho existence – zprostředkovávat Boha, tedy jeho milost především sloužením mše sv., nekrvavé oběti, odpouštět hříchy a hlásat všem evangelium a činit z nich sv. křtem Boží děti. Kněz není soukromým podnikatelem, jehož úspěšnost se měří podle počtu „jeho“ zájemců nebo projektů, na kterých se podílí. Kněz nestaví na tom, jestli o něj bude zájem a jestli bude přijímán s úctou anebo odmítán a vylučován mimo společnost, aby nenarušoval světský pohled na svět a lidský život. Kněz svým bytím a svou službou má být co nejautentičtějším svědkem našeho Pána uprostřed světa tím, že koná, co konal on, že se odevzdává jako on, i při všem nepochopení a lhlostejnosti, která je s tím někdy spojena. Avšak každý věřící katolík by si měl být vědom toho, že projev úcty a přirozené lásky ke knězi není a nemá být pouhou sympatií k lidské osobě, ale má mít základ a vycházet z projevu úcty a lásky k našemu Pánu. Možná by nebylo špatné se v tomto měsíci nejenom více modlit za nová kněžská povolání, ale také zvážit s jakou přirozenou úctou ke knězi přistupují a jak se snažím mu pomáhat, aby mohl naplnit povolání, skrze které Bůh otvírá cestu do nebe pro všechny duše.

Kéž nám náš Pán dá na přímluvu sv. Jana Maria Vianneye mnoho svatých kněží.

Žehná P. Vít

P. Vít

ČERVEN 2018			
1	pá	sv. Justina, mučedníka	památka první pátek
2	so	sv. Marcelína a Petra, mučedníků	
3	ne	9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
4	po		
5	út	sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	památka
6	st	sv. Norberta, biskupa	
7	čt		
8	pá	NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	slavnost
9	so	Neposkvrněného Srdce Panny Marie	památka
10	ne	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
11	po	sv. Barnabáše, apoštola	památka
12	út		
13	st	sv. Antonína Paduánského, kněze a učitele církve	památka
14	čt		
15	pá	sv. Víta, mučedníka	
16	so		
17	ne	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
18	po		
19	út	sv. Jana Nepomuckého Neumanna, sv. Romualda	
20	st		
21	čt	sv. Aloise Gonzagy, řeholníka	památka
22	pá	sv. Paulína Nolánského, sv. Jana Fishera a sv. Tomáše Mora, mučedníků	
23	so		
24	ne	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	slavnost
25	po		
26	út		
27	st	sv. Cyrila Alexandrijského	
28	čt	sv. Ireneje, biskupa a mučedníka	památka
29	pá	SVATÝCH APOŠTOLŮ PETRA A PAVLA	slavnost
30	so	sv. prvomučedníků římských	

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 3. 6. (všechny kostely)

setkání katechumenů – hovory o víře

pondělí 4., 11., 18., 25. 6. – farní centrum

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 7. 6. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop

úterý 26. 6. v 17.30 v kostele sv. Anny

úklid kostelů

sobota 9. 6. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

10. neděle v mezidobí –**první sv. přijímání dětí**

neděle 10. 6. v 9.30 u Sv. Prokopa

setkání ministrantů

neděle 24. 6. v 17.00

farní centrum

slavnost Narození sv. Jana Křtitele

neděle 24. 6. v 8.00 u Sv. Prokopa

sbírka na bohoslovce

neděle 24. 6. (všechny kostely)

slavnost sv. Petra a Pavla

pátek 29. 6. v 18.00 u Sv. Prokopa

Bartolomeo Veneto, Jan Křtitel

Milí farníci,

měsíc červen se nese ve zkuškovém znamení. Tento semestr mě čeká šest zkoušek. Jsou to poměrně náročnější kousky. Ale věřím že s Boží pomocí a vaší podporou to bude pomalu odsýpat. Ke konci června bude poměrně hodně jáhenských a kněžských svěcení. Rád bych podpořil alespoň pár mých spolubratrů. Po kratším pobytu v ČR bych chtěl navštívit na několik dní Západní Tatry a projít si alespoň několik kilometrů krásné přírody. Začátkem července se vracím do Prahy, kde se zdržím poměrně dlouhou dobu. Budu se těšit na společné setkání. Mějte se krásně a děkuji za Vaši velkou podporu.

S pozdravem z Říma

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Lva XIII.

GAUDETE ET EXSULTATE **o povolání ke svatosti v současném světě** **březen 2018**

„Radujte se a jásejte (Gaudete et exsultate)“ – říká Ježíš těm, kdo jsou pronásledováni nebo ponižováni kvůli Němu. Pán žádá všechno a nabízí pravý život, štěstí, pro které jsme byli stvořeni. Chce nás mít svatými a neočekává, že se spokojíme s průměrnou, ředěnou a nekonzistentní existencí.

Svatí, kteří již dosáhli Boží přítomnosti, jsou s námi spojeni pouty lásky a společenství. V beatifikačních a kanonizačních procesech se berou v potaz znamení hrdinského uplatňování ctností, obětí života v mučednictví a také případy obětování vlastního života za život druhých. Nemysleme jenom na blahoslavené a kanonizované. Duch svatý uděluje svatost především svatému věřícímu Božímu lidu, protože „Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoli vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a svatě mu sloužil“. Ke svatosti není třeba být biskupem, knězem, řeholnicí či řeholníkem. Častokrát jsme pokoušeni myslet si, že svatost je vyhrazena těm, kdo mají možnost zachovávat odstup od běžného zaměstnání, aby se věnovali modlitbě. Tak to není. Všichni jsme povoláni být svatými tím, že budeme žít lásku a nabízet každému svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde jsme. Jsi zasvěcená nebo zasvěcený? Buď svatý tím, že budeš radostně prožívat svoje zasvěcení. Jsi ženatý či vdaná? Buď svatý v lásce a oddanosti vůči své manželce či manželovi, jako Kristus a církev. Jsi pracující? Buď svatý poctivou a kompetentní prací ve službě bratřím. Jsi matka či babička? Buď svatá trpělivým vyučováním dětí, aby následovali Ježíše. Máš pravomoc? Buď svatý zápasem o obecné dobro a zřikáním se svých osobních zájmů.

Maria je tou, která překypovala radostí v Boží přítomnosti, uchovávala všechno ve svém srdci a dala své srdce, aby je pronikl meč. Ukazuje nám cestu svatosti a provází nás.

Doufám, že tyto stránky budou užitečné, aby se celá církev věnovala prozrazování touhy po svatosti. Prosme, aby nám Duch svatý vlil intenzivní touhu být svatí k větší slávě Boží a povzbuzujme se v tomto předsevzetí navzájem. Tak budeme sdílet štěstí, které nám svět nebude moci odejmout.

Meluzína Srovnalová (31) vyrostla v Paříži, ale její rodina pochází z Normandie. Vystudovala violu da gamba a částečně zpěv v Paříži a Bruselu. S manželem Filipem a dcerou Myrrouhou bydlí na Žižkově.

Jak vzpomínáte na své dětství ve Francii?

To bylo na malém městě vedle Versailles, Bailly. Strašná nuda... Můj byt byl růžový, styl 70. léta, ošklivý. Jedna ulice byla zajímavá. Chtěla jsem bydlet tam, protože tu stál jeden starý dům, skoro zřícenina s divokou trávou a vzadu lesem. Často jsem čekala u tohoto domu a doufala vidět, kdo tam bydlí, ale okenice byly pořád zavřené. Jeden den jsem viděla před dveřmi velice starou ženu. Myslím, že umřela. Dům je teď moderna, s uklizenou zahradou a moderním autem...

V minulém čísle byl rozhovor s Vaším manželem Filipem. Můžete nám prozradit, jak jste se seznámili?

V Kolumbii, zpívali jsme chorál s Choeur Gregorien de Paris, nějaké turné. Zpívat chorál je úžasné na lásku. Ženy a muži zpívají naproti sobě během dlouhých mší. Lidi ze všech zemí, různého věku. Máte dost čas si vybrat v srdci, komu dáváte přednost... Potom od srdce do skutečnosti to je jiná cesta, delší než do Kolumbie!

Kdy jste byla v Praze poprvé a jak na Vás zapůsobila?

To bylo před čtyřmi roky, přijela jsem autobusem od Bruselu, celou noc na cestě. Viděla jsem jak světlo je jinak, silnější! Taký vzduch je sušší. Pomyšlela jsem si „to je trošku jako Roma tady!“ Takové překvapení, měla jsem pocit, že jsme na jihu. Nevěděla jsem hned, jak to je jiný než francouzská města, ale jak to je blízko. Třeba katedrála: myslela jsem, že by mohla být francouzská. Teď vím, že je to úplně jiný styl. Pro mě takhle je Praha, a taky Česká republika: přijdeš, vypadá, že to je trošku jako doma, ale potom je to víc a víc jiný. Hodně blízko a hodně daleko dohromady, to je zvláštní pocit.

Marcel Proust: Hledání ztraceného času. Román je považovaný za jedno ze základních děl nejen francouzské, ale i světové literatury. Odehrává se v prostředí francouzské vyšší společnosti na přelomu 19. a 20. století. Hlavními tématy jeho díla jsou čas, paměť, umění a poznání.

Jak se žije mladé Francouzce v českém hlavním městě a co jí tu (ne)chybí?

Tady je krásný, a to změní život. Ty farby, ty sochy... Francouzi mají rádi starý a krásný kameny, proto jsme hodně v Praze. Ale musím říct, asi to je blbý, ale na ulici mně chybí Afričani. Když jsem žila v Paříži nebo v Bruselu, byl tam velký mix a tady skoro všichni lidi jsou bílí, to je divný pro mě, nejsem zvyklá. Cítím, že něco tady je trošku zavřeno.

Co pro Vás znamená hudba?

Hudba je jako hora, ale bez špice. Každý den musím šplhat, ale nikdy není konec. To je kluzká hora, jestli už nešplhám, musím vystoupit. To je těžký, ale jsou tam krásné pohledy, krásní lidé. Jsou to těžké zkoušky, plakáme často, ale to je velké dobrodružství pro všechny.

Daří se Vám kombinovat hraní a péče o malou dcerku?

Hraní a péče o malou dcerku je ideální kombinace. Na hraní máš ticho, koncentrace, samota, s Myrrou (moje dcera), to je pravda, život, binec, vaření, procházka... Problém je, jak to organizovat. Třeba já potřebuju hrát dopoledne. Jestli hlídám Myrrou dopoledne a hraju odpoledne, už nemám energie hrát. Já vůbec nemůžu, energie je pryč. Taky potřebuju čas, aspoň dvě hodiny sama s mým nástrojem. Nemůžu půl hodiny hrát, pak hlídát Myrrou hodinu a půl, pak ještě hodinu hrát, to není možné! Stále hledáme řešení...

Jakou knihu doporučíte čtenářům?

Hledání ztraceného času od Marcela Prousta! Když čteš Prousta pochopíš hodně ze sebe, jak je duše zajímavá a poetická. Vidíš také, jak daleko ji slova můžou popisovat, úžasný...
-im-

„Pro větší čest a slávu Boží“

Sv. Ladislav

- Narodil se na královském dvoře v Uhrách králi Bélovi I. někdy kolem roku 1040.
- V katolické víře a zbožnosti byl vychován především svou matkou.
- Roku 1077 nastoupil na trůn, avšak nebyl jediným zájemcem o uherský trůn. Do střetu se dostal se svým bratrancem Šalamounem.
- Ladislav se snažil o řešení konfliktu mírovou cestou, i když odhalil Šalamounovu snahu ho při návštěvě zavraždit. Za Šalamounovo propuštění z vězení, kam se za toto osnování vraždy dostal, se Ladislav velmi modlil. I přesto k Šalamounově nápravě nedošlo, po propuštění z vězení podnikal do Uher loupeživé výpravy a Ladislav ho nakonec definitivně porazil v bitvě u Ungvaru.
- Jeho velkým přáním, jehož splnění docílil, bylo svatořečení Štěpána I., zakladatele uherského státu, a jeho syna Emericha.
- Po smrti panovníka v Chorvatsku byl zvolen králem i tam. Roku 1091 zřídil biskupství v Záhřebu. Nechtěl Chorvatsko ale připojit k Uhrám, zachoval jeho samostatnost a na trůn místo sebe dosadil svého synovce.
- Ve své zemi se rozhodl obnovit poničené kostely a církevní stavby a nechal vystavět i chrámy nové. Zasadil se o znovuzavedení křesťanských řádů a zákonů daných sv. Štěpánem v rámci sněmu, který svolal a kterého se zúčastnili světští panovníci i duchovní.
- V soukromí vedl velmi střídmy život, odříkal se světských radovánek, denně se účastnil mše svaté. Nepřál si, aby se v jeho zemi o svátcích a nedělích těžce pracovalo a aby se pořádaly hony. Vládl moudře, pečoval o chudé, sirotky a vdovy, zasazoval se o spravedlivé právo pro všechny.
- Plánoval pomoci s křížáckou výpravou do Svaté země, před odjezdem ale vážně onemocněl.
- Před smrtí určil svého nástupce, štědře podaroval chudé, zemřel v cca 55 letech a pochován je ve Velkém Varadině (chrám Panny Marie).
- Sv. Ladislav žil svůj život tak, aby jeho jednání bylo vždy ke cti a slávě Boží. Co to znamená? Žít ke cti a slávě Boží znamená ukazovat svým životem na Krista, na Boha, který jediný si zaslouží být oslavován a ctěn od svého stvoření. Co to může znamenat pro mě a můj život? Dokážu i já alespoň někdy jednat tak, abych svědčil/a o Kristu, abych jednal/a ke cti a slávě Boží?
- Legenda o sv. Ladislavovi:

Za časů vlády svatého Ladislava se stalo, že do Maďarska vtrhli Rusové, zpusťovali několik vesnic i měst a vrátili se domů s velkou kořistí. Král Rusům vyhlásil válku a táhl do boje s velkým vojskem. Během pochodu jim došly zásoby jídla. Nacházeli se v pustině a vojáci strádali hladu. Když sv. Ladislav viděl, že vojáci hladoví, vzdálil se od ležení, poklekl a začal vzývat Hospodina. Mluvil k němu: „Můj Bože, můj stvořiteli, tak, jak jsi před dávnými časy nasýtil izraelský lid na poušti manou, prosím Tě, učiň zázrak a nenech zahynout hladu ani svůj ubohý křesťanský lid.“

Když se sv. Ladislav domodlil, vstal a uviděl obrovské stádo jelenů, laní a byků, jak běží směrem k vojenskému ležení. Stáda si všimli i vojáci a byli překvapeni tím, jak pomalu a krotce se k nim stádo blížilo. Děkovali Bohu i svému králi, že se jim dostalo takové milosti.

Sv. Ladislav

(cca 1040–1095)

Připomínka 30. června

Zdroj: catholica.cz, wikipedia.cz, debrad.sk

Květnová autobusová pouť do Koclířova

V sobotu 5. května v 6.15 hodin nastupuje 34 účastníků květnové poutě do autobusu a vydává se na cestu do Koclířova. Na cestu nám svítí slunce, které se zvedá z mlžného ranního oparu a slibuje krásný slunečný den. Otec Vít všechny vítá a na začátek poutě nás vyzývá k společné modlitbě pro Boží požehnání a ochranu Panny Marie.

V autobusu utichá hovor, každý podřimuje, aby dospal spánkový deficit. Cesta ubíhá bez problému, je monotónní, okolí dálnice není moc atraktivní. Krajina se změní až po sjezdu z dálnice. Silnici lemují kvetoucí šerky a zelenající se stromy. To už se společně modlíme růženec. Autobusem se následně line vůně makového závínu, který nám Anička Matěnová napekla na cestu. Jsme u cíle v Koclířově na poutním místě – Českomoravské Fatimě.

Nejsme zde jen my. Je tu již mnoho dalších poutníků, protože je první sobota v měsíci, která je zvláštním způsobem zasvěcená Panně Marii, a k tomu je ještě měsíc květen, který přímo P. Marii patří. Po krátké procházce přicházíme do areálu Českomoravské Fatimy. Na cestě k poutnímu kostelu sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské nás vítá otec Pavel Dokládal. Vede nás do místní cukrárny a doporučuje se občerstvit po více než dvouhodinové cestě.

V kostele již probíhá modlitba sv. růžence a pak následuje společná mše svatá. Poutní kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské je spojen s budovou bývalého kláštera. Kromě sv. Alfonse je druhou patronkou kostela Panna Maria. Při znovuvysvěcení kostela a celého areálu byl komplex předán do užívání a správy Fatimskému apoštolátu v ČR a tehdy královéhradecký biskup Mons. Karel Otčenášek připojil zasvěcení tohoto místa Panně Marii Fatimské. V poutním kostele je kaple sv. Jana Pavla II. Kaple sv. Antonína a kaple Panny Marie Nazaretské jsou samostatné budovy v blízkosti kostela.

Z bývalého kláštera bylo vybudováno zázemí pro ubytování poutníků, společenský sál, přednáškový sál, recepce, prodejna náboženských potřeb Pastýř, učebna, recepce, zповědní místnosti a klášterní cukrárna. Po mši svaté nás otec Pavel seznámil s historií poutního místa a představil nám i hlavní budovu. Výhodou je, že ať se nacházíte v kterékoliv místnosti bývalého kláštera můžete prostřednictvím televizního signálu sledovat to, co se děje v kostele. Následně jsme dostali pozvání na prohlídku přírodního areálu. Začínáme u kaple Panny Marie Nazaretské, která byla postavena na památku putování sochy Panny Marie z Nazareta, která byla v Koclířově v roce 1999. Mons. Karel Otčenášek věnoval do kaple unikátní svatostánek ze zrušeného královéhradeckého kněžského semináře. O něco dál je kaple sv. Antonína. Přicházíme k soše sv. Jana Pavla II. Tento papež byl velice provázán s Fatimou. Právě on zasvětil celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Je zde přírodní amfiteátr nazývaný Hora blahoslavenství s krytou tribunou pro sloužení mše svaté, především v první sobotu v měsíci. Zde se odehrálo zasvěcení České republiky Panně Marii Fatimské.

Pokračujeme v prohlídce areálu a jdeme kolem chaty, kde byli internováni kněží a řeholníci v době komunismu. Dnes slouží k ubytování poutníků. Od bývalých hospodářských budov se zdvihá křížová cesta, která je zakončena na vrcholku nad celým areálem poutního místa velkým křížem. Bukovou alejí přicházíme k památníku biskupa Josefa Hloucha, který byl zde též internován. Zde napsal velice známou rozjímavou knihu Minutěnka. Přicházíme k memoriálu Fatimy – je to památník na památku putování sochy Panny Marie Fatimské.

Jsou zde dvě cesty: cesta ke kříži vyzývající k pokání a cesta zpět je cesta naděje – je to Neposkvrněné srdce Panny Marie a její příslib, že nakonec její Neposkvrněné srdce zvítězí. Po schůdkách scházíme do Lurdského parku, které postavily školské sestry sv. Františka během působení v Koclířově. Je to komplex zahrad s Lurdskou jeskyňkou. Na konci přírodního areálu je socha

Anděla ČR. Je to přesná kopie Anděla z Fatimy, který se zjevil třem pasáčkům před zjevením Panny Marie. Tuto sochu slavnostně odhalil a posvětil sídelní biskup královéhradecký Mons. Jan Vokál v roce 2014 a zasvětil celou Českou republiku pod ochranu tohoto Anděla.

Po tomto rozsáhlém výkladu je volno k obědu a osobnímu odpočinku a rozjímání v jakékoliv části komplexu. I když je Koclířov rozlohou malá vesnička, má dva kostely. V tom druhém – farním kostele sv. Filomény (patronka živého růžence) a Jakuba Staršího se scházíme k společné májové pobožnosti a litaním k sv. Filoméně. Krátce si prohlédneme přilehlý hřbitov a chystáme se k odjezdu. Cesta zpět uběhla rychle, někdo únavou dřimal, jiní si sdělovali své zážitky. Na konec cesty jsme pořídili společné foto. Myslím, že všichni byli spokojeni a budou se těšit na další farní pouť.

Anna V.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 5. díl)

Od chvíle, kdy se mě dotkla požehnaná ruka mého Bratra způsobem, který jsem právě popsala, pociťovala jsem v těchto částech těla obzvláště v páteřích velké bolesti a někdy tekla krev z ran, které se utvořily, a pak se samy od sebe uzavřely, aniž po sobě zanechaly stop. Tyto rány se projevovaly asi po tři hodiny, od dvou hodin odpoledne do půl páté. V jisté pátky se objevily ve čtvrtek večer a zůstaly otevřené až do pátečního večera; kolikrát byly otevřeny po celou postní dobu... Pociťovala jsem živou bolest, jako by se mi stahovaly nervy, bolest hořkou, ale milostnou, a ráda bych byla chtěla trpět ještě víc, kdyby to bylo možné; a jak jsem trpěla a milovala, byla jsem velmi spokojena, připadalo mi, že jsem už nebyla sama sebou, moje Vše se stalo pánem mého já, mělo mě celou pro sebe, vlastnilo mě!... Och, nádhernou operaci Nejvyššího! To on oslavuje a okrašluje, zbavuje a obohacuje, zraňuje, aby léčil, činí všechno, můj milovaný.

Ve stejnou chvíli, kdy mi můj drahý Ježíš řekl, že mě chce celou pro sebe – říci a vykonat bylo jediným činem – se zjevila veliká královna a panovnice Maria, panenská Matka Boží, celá zářící slávou a majestátem, oděna a přioděna láskou!... která mi s nevýslovnou něhou a dobrotou řekla: „Má dce, je s vámi veliké Boží milosrdenství, budu nad vámi bdít jako Matka a Paní, neobávejte se ničeho, když v dobrém úmyslu se bude oko vaší duše přičiňovat, aby vyplňovalo Boží úmysl.“

Překvapena a naplněna uctivým citem jsem jí odpověděla pouhým, ale velmi vřelým, Maminko! Mé srdce, na vrcholu štěstí a vděčnosti, mě učinilo jakoby němou. Současně jsem se viděla, jak jsem ubohá, a byla jsem přesto tak šťastna! Měla jsem maminku jako jiné děti, maminku, která mě velice miluje a která ví, kde jsem...

Bylo to v sobotu (že to byla sobota jsem věděla prostřednictvím vnitřního hlasu, který jsem slyšela při modlitbě); můj bratr mi rozumově řekl, že se mám vrátit ke svým rodičům, dokud pro mou nepřítomnost nevypuknou diskuse. Odešli jsme a vzápětí jsem se octla před domem. Slyšela jsem, jak ke mně jde můj otec; políbil mě a zeptal se mě, odkud přicházím a jak dlouho jsem byla nepřítomna. Nevěděla jsem, co mu říci, protože po pravdě jsem nevěděla, kolik dní či týdnů jsem byla ven-

ku, řekla jsem mu však, že jsem byla se svým Bratrem. Ptal se mě, co jsem jedla, odpověděla jsem mu, že můj Bratr mi dával velmi dobré věci. Můj otec se upokojil a do rodiny se vrátil mír.

V té době můj otec pracoval v osadě zvané La Mure, vzdálené asi pět hodin chůze; přicházel do rodiny jednou za měsíc, obvykle v sobotu, a v neděli večer odcházel. Ty neděle jsem trávila v jisté rozmrzelosti: rozhovory, které jsem slyšela, jakkoliv ne špatné, mě nezajímaly, nemohla jsem pochopit, že se může tolik mluvit, a přitom nemluvit o dobrém Bohu, o kterém jsem si myslela, že je podstatou života lidí. Říkávali mi, že mám mluvit, že v tom je společenský život a dobré vychování atd. V těch dnech jsem ve svých myšlenkách jen hledala, jak bych mohla vykonat nějaké pokání a podle svého zvyku se modlit. Volala jsem svého drahého Bratra, svou krásnou maminku, svého nejdražšího Ježíše a utrpení všeho druhu. Mé srdce bylo plno Boží přítomnosti; věděla jsem, že už nejsem sama a cítila jsem se silnější...

Když jsem byla doma dva nebo tři dny, přišla na mne dobrá nemoc, která trvala pět až šest měsíců a která mě vyčerpala do krajnosti: potila jsem se a měla jsem silné bolesti v celém těle; byla jsem tak slabá, že jsem často omdlela, a když mě brávali z postele, neudržela jsem se. Osoby, které přicházely, říkaly, že do dvou dnů budu mrtva. Radovala jsem se z toho, neboť jsem si myslela, že na nebi aspoň budu podle libosti milovat své Vše a že už ho nikdy více neurazím.

Nemoc šla svou cestou; mí rodiče byli smutní, zamroucení. Musím říci, že lékař nebyl do rodiny nikdy volán, protože lidé měli z lékaře obvykle hrůzu. Jednoho dne otec řekl matce: „Tahle malá má nejspíše nějakou vnitřní bolest, pohleďte, jak zhubla, nemůžeme ji tak nechat, měli bychom zavolat lékaře, aby se na ni podíval.“ Když jsem to slyšela, byla jsem poděšena, nesnášela jsem, aby se mne kdokoliv dotýkal. Nemohla jsem mluvit, a tak jsem učinila znamení rukou, hlavou, že ne, ne!... Asi po hodině jsem svému dobrému otci mohla říci, že se cítím lépe a že lékaře nepotřebuji. Tak jsem byla upokojena a vzdávala díky Láscce své lásky.

Po třech až čtyřech měsících se bolesti poněkud zmenšily, a hned jak jsem mohla hýbat rukama,

učinila jsem znamení svatého kříže, jak mě tomu naučil můj milý Bratr. Akt úplného odevzdání do rukou svého Tvůrce a Spasitele. Náhle jsem rozumově spatřila velkou Královnou a Vládkyni Marii. Moje sladká Maminka mi řekla: „Odvalu, má dcero, jsem stále s vámi, buďte poddajná, učenlivá (v mocné ruce Nejvyššího); poslouchajte ve všem, co není urážlivé pro přítomnost Nejvyššího Boha. Milujte toho, kdo vámi pohrdá, všechno přichází od Boha.“

Po několika týdnech jsem už mohla na hodinu vstát, ale často jsem omdlela a zvracela. Pokaždé, když jsem opustila lůžko, jsem se pokusila z úcty k Boží přítomnosti udržet na kolenou.

Když jsem se úplně zotavila, byla jsem nejednou svou drahou matkou opět vyháněna ven, neboť jsem ji neustále zarmucovala. Ale tehdy jsem se s radostí uchýlovala do lesa, neboť jsem věděla, že se tam setkám se svým drahým Bratrem, který velice miloval dobrého Boha a který mě ho naučil milovat a který byl tak dobrý!

Obvykle, jak nadešla noc, ulehla jsem do trávy a usnula s pažemi jako na kříži. Leckdy v noci napadl sníh a celou mě pokryl. Ráno za mnou přicházel můj Bratr a něžným hlasem mě volal. Hned jak se Divoška probudila, zavolala svého dobrého Bratra a stačilo, že jí jen podal ruku, aby jí pomohl vstát a už všechen sníh zmizel. Poprvé jsem se svého milovaného Bratra tázala, jak to dělá, že ze mne sejme všechnu tu studenou moku a osuší mě: „Skrze modlitbu k našemu dobrému Bohu,“ – řekl mi. „Ach, ano, ano, vy milujete velice svého dobrého Boha Ježíše Krista, tak právě proto vás tak rychle vyslyší; až ho budu milovat také tak jako vy, vyslyší mě stejně rychle, protože nás moc miluje.“

Když měla Divoška asi čtyři roky, ztratila se takovým způsobem, jak hned vypovím. Otec šel pracovat do vzdálenější vesnice, a tak řekl mé matce: „Nepřijdu-li v sobotu večer, celý následující týden mě nečekejte.“ V sobotu otec nepřišel, čekalo se na něho až do půlnoci. Ještě než si šla moje matka lehnout, přistoupila k lůžku, kde této noci (aby otec neřekl, že o jeho dítě není postaráno) uložila Vlčici; přiměla ji, aby vstala, a vystrčila ji ven. Hustě pršelo; bylo velmi temno, takže Divoška nevěděla, kam jít. Chtěla přejít hlavní cestu, ale viděla, že je zatarasena jakýmsi velkým, krytým vozem: vlezla si do tohoto vozu a usnula tam. Po chvíli přišel majitel, zapřáhl a odjel.

Byl už velmi daleko a nastal už den; Divoška se probudila hlukem Draka („Drak“ je místní divoká řeka) a vzápětí se dala do křiku. Ubohý vozka byl překvapen, a když ve svém voze spatřil takové malé dítě, nevěděl, co na to říci. Myslel si, že ho tam někdo odložil, aby se ho zbavil...Konečně zastavil koně: „Odkud jsi, malíčká?“ otázal se jí. „Nejsem odtud,“ řeklo dítě. „Jak se jmenuješ?“ – „Jmenuji se Sestra.“ – „A tvé další jméno?“ – „Nemám žádné další jméno, můj Bratr mi vždycky říkal Sestro.“ – „A jak se jmenuje tvůj Bratr?“ – „Jmenuje se Bratr.“ – „A tvůj otec?“ – „Nemám ani otce ani matku, mám jen Bratra.“ – „Ty jeden malý žabáku, řekni mi, kdo jsi, nebo tě zabiju.“ – „Nejsem nic.“ – „Odkud jsi?“ – „Odnikud: můj Bratr mi říkal, že mám Maminku, která je v ráji a která je se svými dětmi všude.“

Ubohý muž, úplně rozrušený, vzal dítě pod pažemi, ponořil ho do Draka a pohrozil mu, že ho tam nechá, neřekne-li, kdo je. Jak to však mohla Vlčice říci, vždyť to sama nevěděla. Konečně po všemožných zkouškách se muž rozhodl, že ji nechá napůl ve vodě, a dal se na útěk. Divoška byla proudem odnesena poněkud dále do řeky. Byla vodou už téměř zalknuta, když přišel její Bratr a z vody ji vytáhl. Vlčice ve vodě ztratila střevíce; Bratr jí půjčil svoje a sám kráčel tak, že se nedotýkal země.

Takto mě vedl zpět a stále hovořil o skrytém životě našeho Pána Ježíše Krista a jeho utrpení. Vůbec jsem s ním nerozeznávala den od noci, protože dělal jasné světlo bez stínu; a já dělala jako On, nespala jsem.

Tak jsme dospěli téměř až k prvnímu domu, stojícímu opodál ostatních, a můj Bratr, v rukou moje střevíce, mi řekl: „Sestro mého srdce, obujte si svoje střevíce, přijdou vám naproti, běžte ke svým rodičům. Už mě po nějaký čas nevidíte, buďte pěkně hodná atd., atd. Nezapomeňte, že na nebi máte Maminku, kterou půjďte navštívit, bdí nad vámi, slyší vás, mluvíte-li, vidí, trpíte-li, ví, máte-li hlad. Nuže, má sestro, tuhle vás už hledají...“ Současně učinil několik kroků, vzdálil se a zmizel.

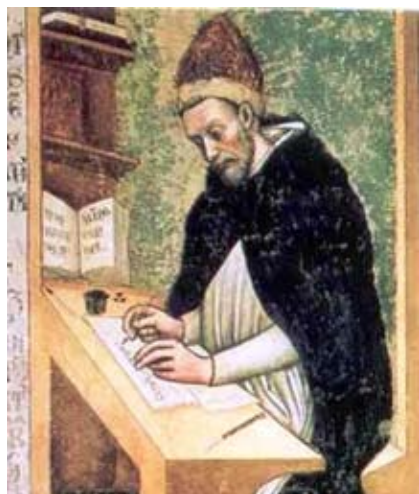
(pokračování v příštím čísle)

Zdroje

Press, F. (1992). Děvečky boží. Brno: Mariánské nakladatelství

185. bl. Inocenc V.

(1276 – † 1276)

Vlastní jméno nebo rod:	Petr z Tarentaise
Původ:	Francie
Datum narození:	asi 1225
Místo narození:	Tarentaise, Francie
Datum zvolení:	21. ledna 1276
Datum úmrtí:	22. červen 1276
Místo úmrtí:	Řím, Itálie
Místo pohřbu:	Lateránská basilika, Řím
Pontifikát:	5 měsíců, 1 den

Narodil se kolem roku 1225 poblíž Moûtiers, historicky též Tarentaise, v oblasti jihovýchodní Francie. V 16 letech vstoupil do dominikánského řádu, v kterém získal velký věhlas jako kazatel. Dvanáct let vyučoval na pařížské bohoslovecké fakultě, kde byl prvním nástupcem Tomáše Akvinského. V roce 1272 byl jmenován arcibiskupem v Lyonu. Byl prvním dominikánem, který se stal papežem. Na post papeže nastoupil po Řehoři X. Zvolen byl 21. ledna, korunován pak 22. února 1276.

Jediným zaznamenaníhodným činem během jeho krátkého a klidného pontifikátu byla jeho snaha o sjednocení západního (katolického) a východního (pravoslavného) křesťanství. V době, kdy umíral, právě zařizoval vyslání legátů k východořímskému, tj. byzantskému císaři Michaelu VIII. Palaiologovi (1261–1282) ve spojitosti s rozhodnutími nedávného

2. lyonského koncilu. Zůstává otázkou, zda by z tohoto dialogu mohlo něco vzejít, neboť papež byl v té době pod velkým vlivem Karla I. z Anjou. Michaelovi se tak styl jazyka, diktovaný Karlem, který Inocenc V. v korespondenci použil, mohl zdát útočný.

Inocenc V. je také autorem několika prací z oblasti filosofie, teologie a církevního práva, které obsahují např. komentáře k novozákonním listům apoštola Pavla, či k Sentencím Petra Lombardského.

Inocenc V. byl pohřben v Lateránské bazilice v Římě, ovšem označení jeho hrobu se nedochovalo. Jeho beatifikace byla potvrzena papežem Lvem XIII. (1878–1903).

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

V minulém čísle jsme si přiblížili nedávno znovuobjevenou malostranskou rotundu sv. Václava, dnes si představíme další zaniklý kostel na území Malé Strany, jehož původním jádrem byla rotunda. Její nadzemní kvádríkové zdivo se dochovalo místy až do výše dvou metrů, jak prokázal archeologický výzkum v 80. letech 20. století. Přesto je nejzřetelnější stopou po tomto starobylém kostele, pocházejícím ze 12. století, něco úplně jiného. Jde o označení přilehlé části města – Jánský vršek. Stejně jako v případě blízké ulice Jánská stojí za tímto pojmenováním

rotunda svatého Jana Křtitele.

Šlo nejprve o farní kostel samostatné vsi, zvané Obora. Rotunda byla postavena na starším pohřebišti. Po vybudování hradeb Malé Strany ve 13. století zůstala osada Obora vně tohoto hradebního okruhu, a to poměrně těsně západně od tehdejších hradeb. První písemnou zmínku o Oboře nacházíme v tzv. Druhém pokračování Kosmovy kroniky k roku 1278. V roce 1282 byl u kostela sv. Jana zřízen jeden z pražských hromadných hrobů pro oběti tehdejšího hladomoru. Když byl ve 14. století za vlády Karla IV. rozsah malostranského opevnění výrazně rozšířen západním směrem (známá Hladová zeď na Petříně) až za Strahovský klášter, byla i Obora se svým kostelem konečně uvnitř hradeb. Ještě před obdobím husitských válek kostel v chudé osadě poněkud zpustl, později sloužil utrakvistům. V 16. století byl kostel značně rozšířen vybudováním obdélné loďi pod patronací královny

Anny, manželky Ferdinanda I. Habsburského. Po sloučení chudé osady s Malou Stranou (1656) se kostel stal filiálním ke sv. Václavu. Sloužil nadále především jako místo posledního odpočinku například pro umělce italského původu, kteří žili ve velkém počtu v blízkém okolí (ulice Vlašská...). V roce 1784 byl kostel zrušen, presbytář (tedy větší část původní rotundy) byl odbourán a mladší obdélná loď byla přebudována na obytný dům (čp. 322/III), který zde stojí dodnes. Zasypané pozůstatky rotundy se nacházejí východně od jeho východní štítové zdi.

Provedení rotundy bylo velmi pečlivé, jednotlivé opukové kvádríky tvořící interiérový líc byly dokonce opracovány do oblouku, aby vznikl dokonalý kruh. Vstup do rotundy vedl z jižní stra-

*Odkryté základy a nadzemní zdivo jižní strany rotundy s vchodem. Pohled od severovýchodu. Foto V. Kvapil, 1987.
Zdroj: <http://www.praha-archeologica.cz>*

ny. Podoba rotundy je zachycena na některých z nejstarších vedut Prahy. Asi nejslavnější z nich je Sadelerova rytina z roku 1606. Aegidius (tedy Jiljí) Sadeler byl proslulý rytec a grafik původem z Antverp, který zemřel v Praze v roce 1629 a byl pohřben právě u kostela sv. Jana v Oboře.

Blízký dům čp. 323/III v sobě ukrývá zdivo další sakrální stavby – kostela či kaple sv. Matěje. Tato polygonálně ukončená stavba pocházela zřejmě z období gotiky, vzhledem k její půdorysné vazbě na kostel sv. Jana je možné uvažovat o tom, že šlo např. o zahájený a nedokončený záměr na výstavbu velkého gotického kostela sv. Jana, který měl rotundu nahradit.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2017–2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
 - 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
 - 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – čtvrtek 15.30 (P. Vít Uher), místnost A
 - 5.–7. ročník ZŠ – středa 16.30 (Jakub Kroneisl), místnost B
 - 8.–9. ročník ZŠ + středoškoláci – středa 16.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: www.farnost-zizkov@efara.czMilada-Provinska@seznam.cz;barbara.katerina@gamil.com**Biblická hodina**

čtvrtek 19.00–20.30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající každé pondělí 19.00–20.15

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

každý první čtvrtek v měsíci u Sv. Prokopa po mši sv. do 20.00 a poslední úterý v měsíci u sv. Anny od 17:30 do 18:00

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejsvětější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Seniři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových eviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uhrem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě potřeby se obraťte kdykoliv na P. Víta Uhra (731 625 910), který vám udělí pomazání nemocných ať již při návštěvě doma nebo v nemocnici..

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Zájemci ať se přihlásí u P. Víta Uhra, tel. 731 625 910.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	farář Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	farář Vít Uher

Kontakty:

farář: P.ThLic.Vít Uher ThD.

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 5. 2018	
výše dluhu (úvěr)	3 543 839, 81 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (květen 2018):	12 031 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat